

ZVON

únor 2000

Milí přátelé,

měsíc únor bývá často spojován se začátkem doby postní. Popeleční středou začínáme čtyřicetidenní přípravu na velikonoce. Jenže letos jsou velikonoce až koncem měsíce dubna, proto popeleční středa připadne až na 8. března. Mimochodem, víte že datum velikonoce se vypočítává podle první neděle která připadne po prvním jarním úplňku? Tato neděle se pak nazývá VELIKONOČNÍ NEDĚLE a my křesťané ten den oslavujeme Ježíšovo vzkříšení. Ale to předbíhám. V New Yorku dne 27. února přivítáme velmi vzácnou návštěvu z Kalifornie, biskupa Petra Esterku. Bude spolu s námi slavit mši svatou a potom je pozván na naši tradiční Masopustní zábavu.

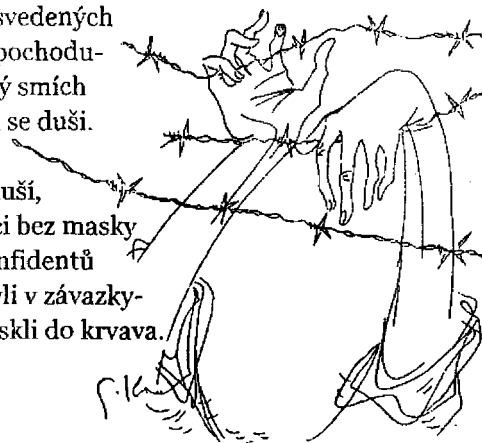
V tomto vydání opět pokračujeme v knize „Vyjadrovanie pocitov vo vzťahoch“ (Fran Ferder) Najdete tu pozvánku na „Masopust“, nauku o odpustcích, úmysly mši, krátké zprávy a další. Zima se pomalu přelomuje a tak vám přeji spolu s tímto časopisem trpělivost v čekání na jaro. P. Antonín. A bychom nezapomněli co se stalo v únoru...

ÚNOR 1948

(Zdeněk Rutar)

Děs hnál se z východu
jak noc. Dav svedených
šel Prahou v pochodu -
z tribuny zpitý smích
k národa dral se duši.

A ještě byli hluší,
vlažní a zrádci bez masky
klíčila šíje konfidentů
a těch, co plivli v závazky -
už volnost stiskli do krvava.

Dech slábne jí... Už její hlava
klesla jak vůle presidentu.
Bázlivci zhasili svíce
ve kbelci kamenném.

Z dmychotu za fujavice
však věrní plamenem
se bíle rozžhavili -
rytíři cti a síly.

Z nich mnozí dnes již svítí
tam za oponou Věčna.
Tí ohněm Ducha vznítí
i srdce nestatečná!

(1954)

poprvé otištěno v časopise SKLIZEŇ 1955

Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom

Vyjadrovanie pocitov vo vzťahoch

(Fran Ferder „Word Made Flesh“, preložil a upravil P. Milan Bubák SVD-pokračování z min. čísla)

Hnev a jeho vyjadrenie

*“Odložte starého človeka s predošlým spôsobom života, ktorý sa ženie za klamnými žiadosťami do skazy a obnovte sa duchovne premenou zmýšľania [spiritual revolution], oblečte si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti. Preto odložte lož a hovorte pravdu každý so svojim blížnym, veď sme si navzájom údmi. **Hnevajte sa, ale nehrešte!** Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom” (Ef 4, 22-26).*

Čo tu Pavlovi autorovi tohto listu leží konkrétne na srdci? Hneď po zážitku zoslania Ducha Sv. prví Ježišovi nasledovníci a učeníci pocítili ohromnú horlivosť a zápal. Celú svoju energiu zamerali na hlásanie Božieho Kráľovstva a na obracanie ľudí k Ježišovi. O Ježišovi rozprávali neveriacim: ako žil, prečo zomrel, že on ešte stále žije, a že čoskoro znova príde v sláve.

Hoci hlavný dôraz kladli vo svojej činnosti na misijnú prácu - tzn. na hlásanie Božieho slova - predsa nikdy nezabudli, že k nasledovaniu Krista patrí niečo omnoho viac než je len púhe kázanie. A to ŽITIE. Vedeli, že sú povinní formovať si vzťahy a budovať spoločenstvá. Títo pokrstení ľudia si boli vedomí od samého začiatku, že skutočnosťou svojho krstu sa stali zodpovednými jeden voči druhému. Ich povinnosťou bolo jeden druhého milovať, jeden z druhým zachádzať tak, ako so sebou zachádzajú súrodenci v jednej rodine.

Toto nebolo nikdy ľahké. Ako čas pomaly plynul, spoločenstvá sa rozrastali aj vo veľkosti aj v počte. To spôsobovalo, že osobné rozdiely narastali. Zároveň sa zosilňovalo prenasledovanie. V takejto situácii sa stávalo čím ďalej tým ťažším pamätať na to, že byť kresťanom znamená predovšetkým byť si vedomý tvrdých požiadaviek, ktoré evanjelium kladie na človeka predovšetkým v oblasti jeho osobných vzťahov. Nestačilo myslieť na Ježiša. Nestačilo dokonca ani byť ponoreným do vody krstu. Ani modliť sa a lámať chlieb v jeho mene nestačilo. **KREŠŤANIA BOLI POVINNÍ ŽIŤ SVOJU VIERU VO SVOJICH VŠEDNÝCH KAŽDODENNÝCH VZŤAHOCH... A TO AŽ DO DÔSLEDKOV, SO VŠETKÝM, ČO K TOMU PATRÍ.**

V čase, kedy bol napísaný list Efezanom, kresťania boli už usadení. Roky prichádzali a odchádzali a parúzia (druhý príchod Krista) nič neprichádzala. Prví apoštoli boli už mŕtvi. Prvotné misionárske nadšenie vybledlo. Kresťania v Efeze sa stávali rutinérmi vo svojom každodennom živote. Mali svoje zamestnanie. Mali svoje rodiny. Mali svoju šedú priemernosť. Mali medzi sebou rozdiely. A mali HNEV.

Pavol, autor listu, musel byť veľmi dobre oboznámený so situáciou medzi kresťanmi v Efeze, kde sa hnev vyjadroval hriechnym spôsobom, ktorý nebol kompatibilný s “novým

človekom", do ktorej sa mal každý kresťan obliecť. List bol pozvaním k obnove. Urguje Efezanov, aby potriasli sebou samými, aby z nich mohli vypadnúť všetky zlé praktiky, a znova začať brať evanjeliové posolstvo vážne. "Premena zmýšľania" (duchovná revolúcia), ku ktorej Pavol volá, nie je viacej modlitby alebo viacej pôstu, alebo ohnivejšia meditácia. Je to zmena v správaní, zmena v slovách a činoch tých, ktorí sú časťou jeden druhého. Pavol volá Efezanov k "spiritualite interakcie", k spiritualite tela a krvi, spiritualite vzájomného rozprávania sa a konania.

Autor listu je presvedčený, že to, ako sa jedinci voči sebe správajú má priamo do činenia s ich osobnou spiritualitou. Spôsob, ako kresťania jeden s druhým jedajú, odráža stupeň ich obrátenia. To, ako sa správajú jeden voči druhému, keď sú nahnevaní, svedčí o stupni svätosti v ich živote a v ich srdci.

Pravá duchovná obnova zahŕňa snahu nájsť spôsob, ako vyjadriť navonok svoj hnev tak, aby to bolo v zhode so svätosťou a pravdou, ku ktorej sú povolani všetci kresťania. Pravé obrátenie, skutočná spiritualita nie je to, čo sa deje v súkromí našich srdc. To, čo sa odohráva len v našich dušiach. Pravá spiritualita nie je obmedzená len na našu modlitbu. Autentická spiritualita sa týka (dotýka) celého nášho života: čo robíme, keď sme šťastní, ako sa správame, keď sme žiarliví, kde ideme, keď sme vnútorne nepokojní (restless), ako sa vyrovnávame s hnevom.

Snaha o pochopenie hnevu

Ľudia všetkých čias mali s hnevom problematické skúsenosti. Je to emócia, ktorá je nepríjemná ba často bolestivá. Občas vedie k zmätku. Skutočnosť, že emócia hnevu nesie v sebe takú obrovskú moc a energiu vzbudzuje v ľuďoch bázeň: pred hnevom v sebe i pred hnevom v iných. Nakoľko hnev má potenciál ovplyvniť ľudské vzťahy veľmi radikálnym spôsobom, od nepamäti zaujímala pozornosť ľudí viac, než ktorákoľvek iná emócia.

Stala sa predmetom umenia, literatúry, filozofie, psychológie, teológie. Hnev je maľovaný na obrazoch, stvárňovaný v sochárstve, hraný v divadle, definovaný, hodnotený. Niektorí ho zvelebujú. Niektorí sa ho boja. Niektorí ho popierajú. Niektorí ho odsudzujú. Niektorí ho zatracujú.

Obrátení rockového hudobníka Pavel Bajer (převzato z KT 4/2000)

Píseň chvály "Vyvyšuji Tebe, Pane, nad tímto dnem" (v NY jsme jí také zpívali) zná většina křesťanů z naprosto různorodých církví a sborů. V modlitebních společenstvích se stala pro svou prostou melodii i výstižný text jednou z nejoblíbenějších písní. Autora, kytaristu Otu Pinknera, který se společně se svou manželkou podílí na pořádání každoroční křesťanské umělecké konference Hrejte dobře a zvučně, zná ovšem už menší počet lidí. "Nevzpomínám si přesně na okamžik, kdy jsem píseň Vyvyšuji Tebe, Pane, nad tímto dnem složil, jen vím, že to bylo na začátku devadesátých let. Mým zvykem je vzít kytaru a zpívat Bohu. Vznikla ze srdce, to, co v ní říkám, že chci Boha vyvýšit nad těmi všemi jmenovanými věcmi, jsem měl opravdu na mysli. I mě samotného usvědčuje, když na první místo v životě nedávám Boha a stěžuji si třeba na problémy, které zažívám," říká o jejím vzniku kytarista, který uvěřil v Ježíše Krista před deseti lety, poté co hrál v několika rockových kapelách. "Když jsem ji

začal hrát ve společenství křesťanů, věřil jsem, že může pomoci dalším lidem se s ní ztotožnit," konstatuje. Cítil jsem, že potřebuji hledat Boha, je to pro mě životní nutnost," zdůrazňuje člen sboru Křesťanského společenství Brno, kde slouží ve vedení modliteb chval. První léta s kytarou Na kytaru začal Ota hrát v patnácti letech, osloven hardrockovou hudbou. Tahle hudba, bigbít, jak bývá česky nazýván, pro něj znamenala útěk z reality. Potřeboval přežít a najít sám sebe. Poprvé se ocitl daleko od domova, na internátu učiliště, "uprostřed totalitní doby, kdy člověk vnímal za krásnými slovy soudruhů o lepších zitrých přetvářku a lež a z pozice svých - nácti let se cítil naprosto neschopný cokoliv udělat, cokoliv ovlivnit, cokoliv změnit," vypráví. "A do těch strachů a beznaděje přišla hudba. Byla to droga." Najednou měl kam utéct. Místo učení poslouchal mizerný kazeťáček, kopíroval desítky solí, později založil na internátu dvě kapely. I když byl naprostý samouk, už tehdy měl pár žáků, kamarádů ze třídy. Otovy sny o slavné kapele se částečně naplnily krátce po návratu z vojny se znojenskou kapelou Experiment, která začala mít v rámci okresu úspěchy. Začalo se o něm mluvit. Ve čtyřiaadvaceti letech si v Brně udělal barové profipřehrávky s nadějí, že najde místo v nějaké kapele, vydělá peníze někde na lodi, nakoupí vybavení a založí koncertní kapelu. To už definitivně opustil rodné Znojmo a se svou ženou Hanou střídali brněnské podnájemy. Po čase začal hrát ve skupině Kobra. Zažili pár úspěchů, několik koncertů, tři nahrávky v rozhlase. Pak šli spoluhráči "sloužit vlasti" a tím vše skončilo. Klikatá cesta k Bohu "V průběhu osmdesátých let jsme se s Hanou začali zajímat o makrobiotiku, po čase se stali vegetariány. Cvičili jsme jógu a občas zašli na setkání mormonů. Hltal jsem Moodyho Život po životě a pomalu nabýval vnitřní jistoty, že za hranicí viditelného a hmatatelného světa je 'něco' víc. Také hudba pro nás začínala dostávat úplně jiný rozměr, který jsme dřív neznali - rozměr duchovní," líčí Ota. Pozvolna se v něm rodilo přesvědčení spojit svou hudbu s přiznáním se k pravdě, kterou viděl v ironizaci a odsouzení režimu, dusícího lidskou svobodu. Sláva, peníze, sebeuplatnění to všechno šlo stranou. Rok 1989 znamenal i pro Otu Pinknera životní obrat - přestal aktivně hrát. "V této době nás navštívil Jirka Obzina, výtečný bubeník a náš kamarád, kterého jsme si velmi vážili. Řekl nám šokující věc. Pravdu, o kterou se můžeme opřít, nenajdeme nikde jinde než u jediného zdroje Ježíše Krista. Že On je ta cesta, pravda i život. Così ve mně se hroutilo. V čase, kdy jsem začal mít radost, že jsem konečně našel směr a pochopil, k čemu bude sloužit moje hudba, přišla tato šokující zpráva. Moje žena byla do té doby jednou z "mrtvých duší" katolické církve. Bohu nevěřila, a tudíž ani mě neobtěžovala nějakým náboženstvím. Já jsem naopak pocházel z ateistické rodiny, náboženství mi bylo pro smích," popisuje zlomový životní moment rockový hudebník. Ani přátelé z okruhu zdravé výživy, ani jogíni, ani mormoni jim nedali odpověď. Ale Jirka to 'něco' pojmenoval: vzkříšený Kristus. Týdny žil jako ve snách. Touha po budování kapely zmizela. "Všechny dosavadní životní hodnoty se hroutily s hlubším poznáním pravdy, že Ježíš šel na kříž i kvůli mně osobně. Ještě před revolucí 26. září 1989 večer, jsme se s Hanou rozhodli, že poprosíme Ježíše Krista o odpuštění našich hříchů, pozveme Ho do našich srdcí a veřejně jako Pána svého života. Poté, co jsme učinili toto rozhodnutí, se náš život opravdu dramaticky proměnil. Vše, co jsme měli, na čem jsme stáli, čemu jsme věřili, jsme ztratili pro Něj," vzpomíná Ota na své obrácení. Padly modly sebespasení pomocí zdravé výživy a morálního života v mormonsko- jogínském společenství "lásky", modla východních učení, hudby a seberealizace v této oblasti. "Nezbylo nic. Klukům z tehdejší kapely jsem řekl, komu jsem uvěřil a že končím. Pochopitelně je to mrzelo. Po čase se ke Kristu opravdově obrátil alespoň jeden, bubeník Petr," říká s radostí. Brzy po obrácení Ota "pověsil kytaru na hřebík". "Návrat k hudbě zapříčinilo jednoduše řečeno poznání Boží vůle pro můj život. Bůh do každého člověka vložil určité obdarování a žádá po lidech, aby je rozpoznali a použili ke službě Jemu a druhým lidem. Když jsem znovu začal hrát na kytaru, bylo to proto, abych vedl ostatní křesťany ve chválách a uctívání," vysvětluje změnu postoje.

KRAJANSKÁ RODINA U PANNYMARIE KARMELSKÉ V ASTORII, NYC

pořádá

v neděli 27 února (februara) 2000

v divadelním sále naproti kostelu
(Astoria Blvd a Crescent Street)

Krajanský Masopust

za účasti
světícího biskupa Petra Esterky

● v 10:15 AM (jako každou neděli)
MŠE SVATÁ v dolním kostele

● ve 12 PM vydávání obědů:

● telecí řízek-bramborový salád-okurek
vepřová- knedlík- zeli

● Odpoledne: pečivo, klobásy a párky.
Kávy a chladných nápojů do libosti.

LIDOVÉ CENY - opravdu, jako vždy

● BOHATÁ LOTERIE !

● 1 PM do 6 PM HRAJE K TANCI A POSLECHU

Krajanská Hudba

"Loiza a Darina"

s pestrým repertoárem
českých a slovenských lidových písní.

Jednotné vstupné: **\$ 3 za osobu !!!**

Prosíme naše obětavé dámy o příspěvek pečiva do Bufetu.
PŘIJĎTE! PŘIJĎTE! PŘIVEĎTE SVÉ ZNÁMÉ! PŘIJĎTE! PŘIJĎTE!

pout' do ŘÍMA

Národní svaz českých katolíků pořádá v návaznosti s Českou biskupskou konferencí Pout' do ŘÍMA. Je to velká příležitost jak prožít duchovně vstup do nového tisíciletí. Program účastníků z USA vypracovala Agentura 97 z Prahy. Program začíná 27. března v Praze a končí návratem do Prahy 5. dubna. Další přesné informace dostanete na adrese:
National Alliance of Czech Catholics 2340 South 61st Ave, Cicero, IL 60804 USA
Tel. (708) 656 1540 fax (708) 484 0584

Jan Pavel II. se obrátil zvláštním listem k Římanům, svým diecezánům; vybízí je, aby poutníkům, kteří přijdou do Říma, otevřeli své srdce a mladým u příležitosti jejich „Jubilea“ ve dnech 15.-24. srpna, i své příbytky. Žijí ve městě, ve kterém sídlil a pro Krista dal svůj život svatý Petr, z Říma se šířilo evangelium do celého světa, jsou jako „město postavené na hoře“ - nechť tedy jsou poutníkům příkladem.

Během Svatého roku 2000 od 26. srpna do 22. října bude v turínském dómu vystaveno proslulé Plátno, do něhož podle zbožné tradice bylo zabaleno Kristovo mrtvé tělo do hrobu. K lepšímu pochopení krví otištěného obrazu Krista je připravena zvláštní trasa, kterou návštěvník projde. Výstav Plátna bude nejdelší v dosud konaných.

Z DOMOVA

V tajném hlasování se stal novým předsedou České biskupské konference její dosavadní místopředseda olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Místopředsedou byl zvolen sídelní biskup královéhradecký Dominik Duka, členy Stálé rady ČBK jsou arcibiskup Jan Graubner, biskup Dominik Duka, pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk a biskup ostravsko-opavské diecéze František Lobkowicz.

Vzpomínáme

Dne 11. února by se dožil 100 let pan František Ulč. Zemřel 27. února 1967. S vděčností vzpomínají Gustav a Slávka Ulčovi.

Dne 14. února by oslavil své 80 narozeniny pan Robert Horák. Obzvláště v tyto dny na něho vzpomínají manželka a přátelé.

Mše svaté odsloužené v minulém období (od 16.1. do 8.2.)

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
8.února	Za zemřelého Josefa Bartoše	Marie Bartošová
6.února	Za zem.mážela Aloise Hanáka	Milada Hanáková
5.února	Za zemřelého Emila Wágnera	r.Krupkova
3.února	Za zemřelého Josefa Jocha	Mrs.Mary A.Otruba
2.února	Za zem.Marketu Hnidkovou	r.Hajkova
30.ledna	Za zem.P.Aloise Vyoralu (P.Martin)	
28.ledna	Za Josefa Mareše	Anna Benáčková
26.ledna	Za živou a zem.rodinu Křenčíkovou	p.Křenčíková
23.ledna	Za zem.otce Václava Jelínka a celou jeho rodinu.	r.Jelínkova
22.ledna	Za zemřelého Josefa Fryščáka	r.Fryščáková
21.ledna	Za zemřelé rodiče	Miroslav Kašpar
20.ledna	Za krajanskou a exilovou rodinu	
19.ledna	Za Zem.Aloise Škaru	Marek Polášek
16.ledna	Za zemřelé rod.,dědečka a bab.Pařízkovy a celou rodinu	Miroslav Kašpar

Plody Velkého jubilea

(pokračování z minulého čísla)

Poutě jsou ve svatém roce také spojeny s odpustky. Jakkoliv je toto slovo známé, nebývá vždy znám jeho obsah. Katechismus katolické církve učí o odpustcích takto:

Nauka a praxe odpustků je v církvi úzce spojená s účinky svátostí pokání. Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena; je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým.

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života; být zbaven věčného života se nazývá „věčný trest“ za hřích. Na druhé straně každý hřích, i všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být očištěno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest“ za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácení, jež pochází z vroucí lásky, může dosáhnout naprosté očištění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. (KKC 1471-1472)

Blahopřejeme k narozeninám

George K. Kolasa 1.února, Libby M. Hurdes 7.února, P.Josef Kadlec (W.D.C.) 8.února,
P.Jindřich Kotvrda 27.února,

Libuše Široká 2.března, Jiří Krátký 7.března, Věra S.Kolasa 11.března, Dagmar Rennerová
15.března, Helen Kiesel 15.března, František Fojtík 17.března, Věra Křenková 26.března,
Octavia Mucsková 26.března, Anna Benáčková 31.března

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

rodina Křenčíková, rodina Fryščáková, Eva Hvizdalová, Alena M.Pokorná, Jarmila M.Sebik,
Gustav & Slávka Ulc, Naděžda Horak

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 , v dolním kostele u Panny Marie Karmelské
v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email:anthony57@msn.com

<http://www.czechia.com/zvon>

zvon

ST.MARY'S

PO BOX 387

ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

Mr & Mrs Jiri Hnizda
3185 Teapot Dome Rd.
Manchester

MD 21102-1034

